

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Obo/1/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1012200379                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 31.03.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Prieceľová         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:1012200379.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. Dana Jelinková Dudžíková, Dunajská 25, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Ing. Ivan Matušík, Láb č. 125, IČO: 11 666 455, proti žalovanému: HEROLD BUSINESS DATA A.G., Guntramsdorfer Strasse 105, A-2340 Mödling, Rakúsko, zastúpený advokátkou Mgr. Andreou Toriškovou, Františkánska 2, Bratislava, o popretie vykonateľnej pohľadávky, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2012 č. k. 1 Cbi 3/2012-37 v časti výroku o trovách konania, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2012 č. k. 1 Cbi 3/2012-37 v napadnutej časti o trovách konania p o t v r d z u j e.  
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 11. októbra 2012 č. k. 1 Cbi 3/2012-37 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 198,96 eur na účet právneho zástupcu žalovaného do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že podanou žalobou sa žalobca domáhal popretia pravosti a výšky vykonateľnej pohľadávky v sume 223 842,75 eur z dôvodu, že veriteľ nepreukázal právne nástupníctvo na miesto žalobcu z rozhodcovského rozhodnutia z 9. júna 1995, z dôvodu neurčitého označenia žalovaného v uvedenom rozhodnutí a z dôvodu, že výška uplatnených úrokov z omeškania nie je 14 402,68 eur, ale 14 088,51 eur.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku konštatoval, že Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. júna 1999 č. k. 38K 39/95 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu Ing. Ivan MATUŠÍK, Láb č. 25, IČO: 11 666 455. Žalovaný si ako veriteľ v konkurznom konaní prihlásil pohľadávku vedenú pod číslom zväzku 01 v celkovej sume 240 439,71 eur so zaradením do III. triedy z toho vykonateľná pohľadávka v sume 224 005,07 eur. Žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu prihlásenú pohľadávku poprel. Z pohľadávky do konkurzného konania, doručenej konkurznému súdu dňa 27. júla 1999, súd prvého stupňa zistil, že veriteľ HEROLD BUSINESS DATA A.G. si prihlásil svoju pohľadávku, priznanú

právoplatným rozhodcovským rozhodnutím Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave č. Rsp 8/93 z 9. júna 1995 vo výške ATS 1 456 261, 30 plus ATS 35 000,- so 6% úrokmi z omeškania od 24. augusta 1994 do zaplatenia, plus ATS 118 324,50 náhrady nákladov rozhodcovského konania, čo predstavuje ku dňu 30. júna 1999 pri prepočítacom kurze 1 ATS = 3,30 Sk: istina ATS 1 456 261,30 = 4 805 662,29 Sk, istina ATS 35 000 = 115 000 Sk, 6 % úroky z omeškania od 24. augusta 1994 do 30. júna 1999 ATS 433 895 = 1 431 853,50 Sk a náhrada trov konania ATS 118 324,50 = 390 470,85 Sk, spolu ATS 2 043 480,80 = 390 470,85 Sk (správne má byť 6 743 486,67 Sk). Pohľadávku prihlásil ako pohľadávku tretej triedy bez práva na oddelené uspokojenie.

Rozhodcovské rozhodnutie bolo na základe návrhu Ing. Ivana Matušíka, podnikateľa, zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 20. januára 1997 č. k. 22 Cb 78/95-101, ktorý bol napadnutý odvolaním. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 1998 sp. zn. 4 Obo 122/97-126 bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenený tak, že žaloba sa zamietla. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uviedol, že nepresnosť vo formulácii výroku rozhodcovského rozhodnutia síce môže spôsobovať nejasnosť v tom, ktorý zo žalovaných je v akom rozsahu povinný plniť, nespôsobuje však nemožnosť plnenia ako takého.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. januára 2003 sp. zn. 4 Obo 127/02, 4 Obo 9/03 potvrdil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 1999 č. k. 38 K 39/95 - 333, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka Ing. Ivana Matušíka a napadnuté opravné uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 3. júna 2002, ktorým súd opravil uznesenie tak, že za navrhovateľa miesto Herold Busines Data, GmbH, so sídlom 1100 Wien, Schleiergasse 18 uviedol, spoločnosť Herold Business Data, AG, so sídlom Guntramsdorferstrasse 105, 2340 Modling, Rakúsko. V odôvodnení Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že uvedenie pôvodného navrhovateľa v uznesení po tom, ako sa terajší navrhovateľ stal jeho procesným nástupcom bolo zjavnou nesprávnosťou, ktorú súd správne postupom podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) opravil.

Súd prvého stupňa z vykonaných dôkazov jednoznačne dospel k záveru, že Ing. Ivan Matušík, úpadca, je osobou, ktorá je ako dlžník uvedená v predmetnom rozhodcovskom rozhodnutí č. Rsp 8/93. Ak mal na mysli správca pri popretí pohľadávky pod neurčitým označením žalovaného v rozhodcovskom rozhodnutí aj skutočnosť, že ako žalovaná strana sú uvedené dva subjekty, v tejto súvislosti poukázal súd prvého stupňa na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 122/97, podľa ktorého nepresnosť vo formulácii výroku rozhodcovského rozsudku síce môže spôsobiť nejasnosť v tom, ktorý zo žalovaných je v akom rozsahu povinný plniť, nespôsobuje však nemožnosť plnenia. Je nesporné, že povinnosť bola uložená žalovanému, t. j. žalovanej strane v rozhodcovskom konaní, možno teda usudzovať, že ide o dlh, ktorý možno požadovať od ktoréhokoľvek dlžníka. Úpadca nesporne je dlžník z rozhodcovského rozhodnutia.

Ďalej súd prvého stupňa konštatoval, že dôvod popretia pohľadávky správcou, že výška uplatnených úrokov z omeškania nie je 14 402,68 eur, ale 14 088,51 eur nemá oporu ani v konkurznej prihláške, ani v predmetnom rozhodcovskom rozhodnutí. Podľa prihlášky do konkurzného konania, ako aj zápisnice o prieskumnom pojednávaní, bola prihlásená a popretá vykonateľná pohľadávka vo výške 223 842,75 eur (6 743 486,64 Sk), teda suma vyplývajúca z rozhodcovského rozhodnutia. Úroky z omeškania vo výške 6% z istiny činia 47 528,82 eur (1 431 853,50 Sk), súd prvého stupňa nezistil ako žalobca dospel k výške úrokov z omeškania 14 402,68 eur. Podľa prihlášky úroky z omeškania v takejto výške uplatnené neboli (pokiaľ išlo o vykonateľnú pohľadávku v celkovej výške 223 842,75 eur).

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov konania za 3 úkony právnej služby pri sadzbe 58,69 eur, 3 x režijný paušál 7,63 eur, spolu 198,96 eur podľa § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška) a § 16 ods. 3 vyhlášky, pretože podľa ustálenej súdnej judikatúry sa v incidenčných sporoch základná sadzba tarifnej odmeny stanovuje podľa § 11 ods. 1 vyhlášky.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Podanie odvolania odôvodnil ustanovením § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., t. j. že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. b/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len ZKV), v zmysle ktorého sú z uspokojenia vylúčené trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli svojou účasťou v konkurznom konaní a v konaniach súvisiacich s konkurzom. Preto podľa žalobcu nemožno žalovanému priznať nárok na náhradu trov konania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o náhrade trov konania zmenil tak, že žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov konania nepriznáva.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom rozhodol o zamietnutí žaloby, ktorou sa žalobca domáhal popretia pravosti a výšky vykonateľnej pohľadávky a o trovách konania. Výrok o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda zo zásady úspešnosti účastníkov v konaní.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Je nesporné, že v konaní mal plný úspech žalovaný, ktorému súd prvého stupňa priznal náhradu trov konania vo výške 198,96 eur, ktoré pozostávali z 3 úkonov právnej služby a režijného paušálu, pričom pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny správne vychádzal z § 11 ods. 1 vyhlášky.

Žalobca v odvolaní poukázal na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. b/ ZKV, podľa ktorého nemôže byť zaviazaný na náhradu trov konania.

Podľa § 33 ods. 1 písm. b/ ZKV z uspokojenia sú vylúčené trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli účasťou v konkurznom konaní a v konaniach súvisiacich s konkurzom, ak tento zákon neustanovuje inak.

V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky platí, že v konkurznom konaní zásadne nemožno uspokojiť trovy účastníkov konania, ktoré im vznikli účasťou v konaniach súvisiacich s konkurzom. To však neznamená, že náhradu trov v takýchto konaniach nemožno priznať, pretože o ich náhrade súd nerozhoduje podľa ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní, ale podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 1/2005).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2012 č. k. 1 Cbi 3/2012-37 v napadnutej časti trov konania podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., a to podľa úspechu účastníkov v odvolacom konaní. Úspešnému žalovanému v odvolacom konaní trovy však nevznikli, a preto mu ich odvolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.